

DOMSTOLENS BESLUT (åttonde avdelningen)

den 16 november 2010*

I mål C-73/10 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i stadgan för Europeiska unionens domstol, som ingavs den 8 februari 2010,

Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG, Hamburg (Tyskland), företrätt av A. Rinne, Rechtsanwalt, S. Kon och C. Humpe, solicitors, samt av C. Vajda, QC,

klagande,

i vilket den andra parten är:

Europeiska kommissionen, företräd av M. Kellerbauer och A. Biolan, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande i första instans,

meddelar

* Rättegångsspråk: engelska.

DOMSTOLEN (åttonde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden K. Schiemann samt domarna C. Toader och A. Prechal (referent),

generaladvokat: E. Sharpston,
justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

och efter att ha hört generaladvokaten,

följande

Beslut

- 1 Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG har yrkat att domstolen ska upphäva det beslut som meddelades av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt den 30 november 2009 i mål T-2/09, Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert mot kommissionen (nedan kallat det angripna beslutet). Genom detta beslut avvisade förstainstansrätten klagandens talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut K(2008) 5955 slutlig av den 15 oktober 2008 om ett förfarande enligt artikel 81 EG (Ärende COMP/39.188 – Bananer) (nedan kallat det omtvistade

beslutet). Förstainstansrätten fann att det var uppenbart att ansökan skulle avvisas, eftersom den var ingiven för sent.

Bakgrund till tvisten och förfarandet vid förstainstansrätten

- 2 Klaganden är ett tyskt kommanditbolag.

- 3 Den 21 oktober 2008 delgavs klaganden det omtvistade beslutet. I detta beslut konstaterade Europeiska gemenskapernas kommission att ett flertal företag, inbegripet klaganden, åsidosatt artikel 81 EG genom att delta i ett samordnat förfarande som innebar fastställande av referenspriser för bananer på en del av den gemensamma marknaden. Kommissionen påförde dessa företag böter.

- 4 Fresh Del Monte Produce Inc. (nedan kallat Del Monte) ådömdes solidariskt betalningsansvar med klaganden för de böter som den senare påfördes. Orsaken till detta var att Del Monte under den tid klaganden deltog i överträdelsen utövade ett avgörande inflytande över klaganden. Del Monte väckte den 31 december 2008 talan vid förstainstansrätten om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet. I detta mål, som för närvarande är anhängigt vid tribunalen, tilläts klaganden att intervensera till stöd för Del Montes yrkanden genom beslut av den 17 februari 2010 i mål T-587/08, Fresh Del Monte Produce mot kommissionen.

- 5 Genom ett telefaxmeddelande som inkom till förstainstansrättens kansli den 2 januari 2009 översände klaganden en kopia av en ansökan med yrkande om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet. Originalen till denna ansökan inkom till kansliet den 9 januari 2009.
- 6 Klaganden underättades genom skrivelse från förstainstansrättens kansli av den 4 februari 2009 om att bolagets talan mot det omtvistade beslutet inte hade väckts inom den tidsfrist som föreskrivs i artikel 230 EG. Genom skrivelse av den 20 februari 2009 yttrade sig klaganden angående dess för sent inkomna ansökan och begärde att förstainstansrätten skulle bevilja ett undantag från nämnda tidsfrist.
- 7 Klaganden gjorde i detta avseende gällande att det för sena inlämnandet av nämnda ansökan berodde på att dess ombud gjort en felaktig tolkning av förstainstansrättens rättegångsregler. Närmare bestämt bifogade klaganden till sitt yttrande ett intyg från ett av bolagets ombud, i vilket uppgavs att tre av den senares medarbetare i god tro bedömt att talfristen gick ut den 2 januari 2009, enligt artikel 101.1 a och 101.2 i förening med artikel 102.2 i nämnda rättegångsregler.
- 8 Klaganden anförde även ett antal argument för att förstainstansrätten borde ha funnit att talan kunde prövas i sak trots att ansökan inkommit för sent.
- 9 Således gjorde klaganden för det första gällande att bolaget skulle lida stor skada om talan inte prövades i sak.
- 10 För det andra hänvisade klaganden till att tidsfristen hade överskridits ytterst lite och att det fanns en förklaring till varför bolaget inkommit för sent med sin ansökan. Vidare skulle, enligt klaganden, en sakprövning av talan inte medföra något nämnvärt åsidosättande av rättssäkerhetsprincipen och inte medföra någon skada för kommissionen.

- 11 Slutligen gjorde klaganden gällande att proportionalitetsprincipen och principen om rätt till domstolsprövning – vilken garanteras i artikel 6 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, som undertecknades i Rom den 4 november 1950 (nedan kallad Europakonventionen) – under alla förhållanden är överordnade rättssäkerhetsprincipen, vilket bland annat erkänts inom straffprocessrätten i Tyskland och i Förenade kungariket.

Det angripna beslutet

- 12 Genom det angripna beslutet avvisade förstainstansrätten talan eftersom den inte väckts inom den föreskrivna fristen.
- 13 Förstainstansrätten slog i punkterna 10–17 i beslutet fast att talan väckts för sent, efter att ha konstaterat att, enligt artikel 230 femte stycket EG och artiklarna 101.1 a, 101.1 b, 101.2 och 102.2 i förstainstansrättens rättegångsregler, tidsfristen för att väcka nämnda talan började löpa den 22 oktober 2008 och gick ut vid midnatt den 31 december 2008, med beaktande av tidsfristens förlängning med hänsyn till avstånd.
- 14 Förstainstansrätten fann därefter i punkterna 20–23 i det angripna beslutet att klagandens förklaringar till varför ansökan inlämnats för sent inte kunde godtas.
- 15 Förstainstansrätten erinrade i nämnda punkt 20 om att det framgår av domstolens fasta praxis att en avvikelse från tillämpningen av gemenskapsbestämmelserna om förfarandefrister endast får göras i särskilda undantagsfall, när oförutsebara

omständigheter eller force majeure föreligger, i enlighet med artikel 45 andra stycket i domstolens stadga. Skälet till detta är att en strikt tillämpning av dessa bestämmelser är påkallad med hänsyn till kravet på rättssäkerhet och nödvändigheten av att undvika särbehandling och godtycke i rättstillämpningen.

- 16 Förstainstansrätten erinrade i punkt 21 i det angripna beslutet om att klaganden i detta fall inte hade vare sig visat eller åberopat att det föreligger oförutsebara omständigheter eller force majeure. Vidare konstaterade förstainstansrätten att – i den mån klaganden genom att åberopa den felaktiga tolkning av förstainstansrättens rättegångsregler som dess ombud gjort därmed avsåg sig ha åberopat att det begåtts ett ursäktligt misstag som motiverar att undantag görs från de bestämmelser om tidsfrister som är tillämpliga i förevarande fall – dessa bestämmelser enligt rättspraxis inte ger upphov till några särskilda tolkningssvårigheter. Följaktligen fann förstainstansrätten att klagandens misstag inte varit ett sådant ursäktligt misstag från klagandens sida som motiverar ett undantag från den strikta tillämpningen av nämnda bestämmelser.
- 17 För det andra erinrade förstainstansrätten i punkt 22 i det angripna beslutet om att det framgår av domstolens praxis att, om inte annat uttryckligen anges, gemenskapsrättsliga begrepp i princip inte ska definieras med utgångspunkt i en eller flera nationella rättsordningar. Förstainstansrätten fann följaktligen att klaganden inte kunde vinna framgång med sina argument angående straffprocessrätten i Tyskland och Förenade kungariket.
- 18 För det tredje fann förstainstansrätten i punkt 23 i det angripna beslutet att i den mån klaganden åberopat sin rätt till ett effektivt domstolsskydd denna rätt var tillräckligt skyddad genom möjligheten för klaganden att inom den tidsfrist som föreskrivs i artikel 230 EG väcka talan mot den rättsakt som gått bolaget emot och att denna rätt inte på något sätt hade åsidosatts genom en strikt tillämpning av gemenskapsbestämmelserna om förfarandefrister. Förstainstansrätten fann mot denna bakgrund att varken rätten till domstolsprövning eller proportionalitetsprincipen motiverade

att undantag gjordes från nämnda tidsfrist, även med beaktande av de exceptionella omständigheter som påståtts föreligga i detta fall.

Parternas yrkande

19 Klaganden har yrkat att domstolen ska

— upphäva det angripna beslutet,

— fastställa att talan om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet kan prövas i sak och återförvisa målet till tribunalen, eller

— i andra hand återförvisa målet till tribunalen för prövning av huruvida nämnda talan kan prövas i sak.

20 Kommissionen har yrkat att domstolen ska ogilla överklagandet och förplikta klaganden att ersätta rättegångskostnaderna.

Överklagandet

- 21 Enligt artikel 119 i domstolens rättegångsregler kan domstolen, om det är uppenbart att överklagandet inte kan tas upp till prövning eller om överklagandet är uppenbart ogrundat, vid varje tidpunkt, utan att inleda det muntliga förfarandet, med referentens rapport som underlag och efter att ha hört generaladvokaten, avvisa eller ogilla överklagandet genom motiverat beslut.
- 22 I förevarande fall finner domstolen att handlingarna i målet är tillräckligt klara för att överklagandet ska kunna ogillas som uppenbart ogrundat genom ett sådant motiverat beslut.

Parternas argument

- 23 Klaganden har hävdat att förstainstansrätten gjort sig skyldig till en felaktig rättstillämpning genom att i punkt 20 i det angripna beslutet ha funnit att en avvikelse från tillämpningen av gemenskapsbestämmelserna om förfarandefrister endast får göras i särskilda undantagsfall, när oförutsebara omständigheter eller force majeure föreligger.
- 24 Enligt klaganden är ett sådant synsätt alltför strikt och beaktar inte, eller beaktar inte i tillräcklig mån, betydelsen av rätten till domstolsprövning i straffrättsliga förfaranden, legalitetsprincipen i straffrättsliga förfaranden, proportionalitetsprincipen och den absoluta nödvändigheten av att undvika ett oskäligt resultat.

- 25 Vad gäller rätten till domstolsprövning har klaganden anfört att de ansefliga böter som påförts för ett samordnat förfarande som strider mot konkurrensreglerna avser anklagelser för brott i den mening som avses i artikel 6.2 i Europakonventionen. Klaganden har i detta avseende hänvisat till domstolens dom av den 8 juli 1999 i mål C-199/92 P, Hüls mot kommissionen (REG 1999, s. I-4287, punkterna 149 och 150), och Europadomstolens dom av den 23 november 2006 i målet Jussila mot Finland (*Recueil des arrêts et décisions* 2006-XIII, § 43).
- 26 Denna grundläggande rätt utgör en allmän princip i unionsrätten, vilket bland annat framgår av dom av den 22 september 1998 i mål C-185/97, Coote, (REG 1998, s. I-5199, punkt 21 och där angiven rättspraxis). Denna princip har för övrigt bekräftats i artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, proklamerad i Nice den 7 december 2000 (EGT C 364, s. 1).
- 27 Klaganden har vidare anfört att rättssäkerhetsprincipen och principen om skydd för berättigade förväntningar inte kan ges en absolut tillämpning, eftersom rättssäkerhetsprincipen måste samexistera och tillämpas i förening med legalitetsprincipen. En avvägning måste göras mellan dessa principer, och under vissa omständigheter måste legalitetsprincipen ges företräde, vilket framgår av rättspraxis. Klaganden har i detta avseende hänvisat till domen i de förenade målen 42/59 och 49/59 av den 22 mars 1961, Snutat mot höga myndigheten (REG 1961, s. 101, s. 159; svensk specialutgåva, volym 1, s. 95, s. 116), av den 21 september 1983 i de förenade målen C-205/82–C-215/82 (REG 1983, s. 2633; svensk specialutgåva, volym 7, s. 233), och av den 23 oktober 2007 i mål C-273/04, Polen mot rådet (REG 2007, s. I-8925).
- 28 Dessutom krävs enligt proportionalitetsprincipen att en åtgärd ska vara lämplig och nödvändig för att uppnå det eftersträfvade målet och att den inte innebär en börda för den enskilde som är orimlig i förhållande till detta mål.

- 29 Vad gäller den grundläggande rätten till domstolsprövning har förstainstansrätten underlåtit att beakta böternas straffrättsliga karaktär, trots att ett fullständigt och effektivt skydd för denna rätt i straffrättsliga förfaranden är oundgängligt.
- 30 Vidare har förstainstansrätten inte förklarat varför proportionalitetsprincipen inte kan åberopas för att motivera ett undantag från bestämmelserna om förfarandefrister. I detta avseende är dessutom, vilket är mer allvarligt, beslutet behäftat med ett rättsligt fel på grund av en felaktig tillämpning av nämnda princip.
- 31 Vidare har förstainstansrätten felaktigt underlåtit att ta hänsyn till ett flertal omständigheter som den borde ha beaktat vid tillämpningen av proportionalitetsprincipen. Det rör sig bland annat om följande omständigheter. Klaganden bestred genom sin talan om ogiltigförklaring en anseelig straffrättslig påföljd. Tidsfristen för att väcka talan vid förstainstansrätten hade inte överskridits med mer än en dag. Effekten som detta hade på klaganden och den skada bolaget skulle kunna lida om talan inte prövades i sak på grund av att tidsfristen överskridits står inte i proportion till de effekter ett beslut att pröva talan i sak skulle ha för kommissionen.
- 32 Kommissionen har hänvisat till praxis från Europadomstolen för de mänskliga rättigheterna beträffande artikel 6.2 i Europakonventionen, särskilt till domen i det ovan nämnda målet *Jussila mot Finland*, av vilken framgår följande:
- För att avgöra huruvida en sanktion är av straffrättslig karaktär, och därmed om anklagelsen är ”straffrättslig” i den mening som avses i artikel 6 i Europakonventionen, bör tre kriterier beaktas, närmare bestämt, hur sanktionen klassificeras i den berörda staten, överträdelsens natur och hur sträng sanktionen är.

- De sanktioner som hör till straffrättens ”kärna” på grund av deras klassificering i den nationella rätten (första kriteriet) ska särskiljas från en annan kategori av sanktioner som endas kan anses vara ”av straffrättslig karaktär” med beaktande av det andra och det tredje kriteriet.

  - Inom konkurrensrätten hör böter till den senare kategorin av straffrättsliga påföljder och ingår således inte i straffrättens ”kärna”, varför de garantier som uppställs i den straffrättsliga delen av artikel 6 i Europakonventionen inte nödvändigtvis måste tillämpas fullt ut.
- 33 Enligt unionsrätten har de sanktioner som påförs enligt unionens konkurrensregler inte på något sätt straffrättslig karaktär.
- 34 Kommissionen har vidare anfört att den flexibilitet avseende tidsfrister som påstås finnas i vissa nationella rättssystem inte kan medföra att detta erkänns som en allmän princip i unionsrätten.
- 35 Kommissionen anser dessutom att klaganden har haft möjlighet att få till stånd en domstolsprövning, såsom alla bolag som har påförts böter enligt unionens konkurrensrätt. Att denna rätt kan påverkas av att tidsfrister inte iakttagits är en helt annan fråga och beror på ett misstag från klagandens sida, oavsett om detta begåtts i god tro eller ej.
- 36 Vad gäller proportionalitetsprincipen hävdar kommissionen att rätten till domstolsprövning i detta fall inte oskäligen har åsidosatts genom tillämpningen av bestämmelserna om tidsfrister.

- 37 Dessa bestämmelser har tillämpats sedan lång tid och det har fastslagits i rättspraxis att de inte ger upphov till några särskilda tolkningssvårigheter. Enligt kommissionen kan det i detta fall inte med framgång hävdas att det misstag som begåtts ”i god tro” avseende beräkningen av tidsfristen för väckande av talan utgör ett ursäktligt misstag.
- 38 Förstainstansrätten har fullt ut iakttagit proportionalitetsprincipen när den tillämnat artikel 45 andra stycket i domstolens stadga. Enligt denna bestämmelse kan undantag göras från nämnda tidsfrister om extraordinära omständigheter föreligger, vilket möjliggör att iakttagandet av denna princip säkerställs.
- 39 Vidare kan iakttagandet av förfarandefristerna inte vara beroende av omständigheter såsom storleken på de böter som påförts eller vilka ekonomiska resurser det bolag som begått överträdelsen har. Den rätt som klaganden har att kräva sina ombud på skadestånd gör för övrigt att dessa omständigheter till största delen saknar betydelse.
- 40 Kommissionen har slutligen påpekat följande. Del Monte har inom ramen för den talan som det bolaget väckt vid förstainstansrätten åberopat grunder där Del Monte bland annat ifrågasätter att klaganden deltagit i den aktuella överträdelsen. Eftersom klaganden tillåtits intervensera i detta förfarande kommer tribunalen att pröva flertalet av de delar i det omtvistade beslutet som berör klaganden. För det fall att tribunalen skulle ogiltigförklara dessa delar av det omtvistade beslutet bedömer kommissionen att den kommer att dra konsekvenser av detta vad gäller klaganden, även om den inte har någon rättsligt skyldighet att göra detta.

Domstolens bedömning

- 41 Enligt fast rättspraxis får en avvikelse från tillämpningen av unionsbestämmelserna om förfarandefrister endast göras i särskilda undantagsfall, när oförutsebara omständigheter eller force majeure föreligger i enlighet med artikel 45 andra stycket i domstolens stadga, eftersom en strikt tillämpning är påkallad med hänsyn till kravet på rättssäkerhet och nödvändigheten av att undvika särbehandling och godtycke i rättstillämpningen (se, bland annat, beslut av den 18 januari 2005 i mål C-325/03 P, Zuazaga Meabe mot harmoniseringsbyrån, REG 2005, s. I-403, punkt 16, och av den 3 juli 2008 i mål C-84/08 P, Pitsiorlas mot rådet och ECB, punkt 14 och där angiven rättspraxis).
- 42 Av rättspraxis framgår också att i enlighet med unionsbestämmelserna avseende tidsfrister för att väcka talan så avses med begreppet ursäktligt misstag, som möjliggör undantag från ovannämnda frister, endast fall där det föreligger extraordinära omständigheter. Sådana omständigheter innefattar, bland annat, när den berörda institutionen förhållit sig på ett sätt som, i sig självt eller i avgörande utsträckning, kunnat framkalla en ursäktlig villfarelse hos en enskild person som varit i god tro och som visat prov på den omsorg som kan krävas av en normalt underrättad aktör (se, bland annat, beslut av den 14 januari 2010 i mål C-112/09 P, SGAE mot kommissionen, REU 2010, s. I-351, punkt 20 och där angiven rättspraxis).
- 43 I förstainstansrätten gjorde klaganden inte gällande att överskridandet av tidsfristen var ursäktligt på grund av en omständighet som borde anses utgöra en oförutsebar omständighet eller force majeure.
- 44 Klaganden har ej heller i sitt överklagande uttryckligen kritiserat förstainstansrätten för att den i punkt 21 i det angripna beslutet funnit att det inte förelegat ett ursäktligt misstag från klagandens sida.

- 45 Under alla omständigheter kan det i detta sammanhang påpekas följande. I ett mål avseende ett kommissionsbeslut om påförande av böter enligt artikel 81 EG hade ett misstag begåtts vid beräkningen av tidsfristen för väckande av talan som var jämförbart med det som begåtts i förevarande mål. Domstolen fann i det målet att misstaget inte var ursäktligt och bedömde bland annat att ordalydelsen i artikel 101.1 a och 101.1 b i förstainstansrättens rättegångsregler är klar och inte ger upphov till några speciella tolkningssvårigheter (det ovannämnda beslutet i målet SGAE mot kommissionen, punkt 24).
- 46 Klaganden har däremot hävdat att förstainstansrätten gjort sig skyldig till en felaktig rättstillämpning när den funnit att avvikelse från tillämpningen av unionsbestämmelserna om förfarandefrister inte kan göras i andra fall än när oförutsebara omständigheter eller force majeure föreligger.
- 47 Klaganden anser att det även borde vara möjligt att göra undantag från dessa bestämmelser med hänvisning till den grundläggande rätten till domstolsprövning, till legalitetsprincipen och till proportionalitetsprincipen, liksom på grund av att det är absolut nödvändigt att undvika ett oskäligt resultat. Ett sådant undantag kan särskilt vara aktuellt när talan i fråga gäller ett kommissionsbeslut att påföra höga böter, vilket borde klassificeras som en straffrättslig påföljd, varför klaganden har varit föremål för en straffrättslig anklagelse i den mening som avses i artikel 6.2 i Europakonventionen.
- 48 Det framgår i detta avseende av domstolens praxis att den princip som fastslås i artikel 6 i Europakonventionen, närmare bestämt att alla garanteras att erhålla en rättvis rättegång, och som erkänns i unionens rättsordning, inte utgör hinder för att det uppställs en tidsfrist för att väcka talan (dom av den 1 april 1987 i mål 257/85, Dufay mot parlamentet, REG 1987, s. 1561, punkt 10).

- 49 Domstolen har även uttalat att rätten till ett verksamt rättsligt skydd inte alls påverkas av en strikt tillämpning av unionsrättens bestämmelser om förfarandefrister, som enligt fast rättspraxis är påkallad med hänsyn till kravet på rättssäkerhet och nödvändigheten av att undvika särbehandling och godtycke i rättskipningen (beslut av den 17 maj 2002 i mål C-406/01, Tyskland mot rådet och parlamentet, REG 2002, s. I-4561, punkt 20 och där angiven rättspraxis).
- 50 Det framgår även av rättspraxis att undantag från nämnda bestämmelser inte kan motiveras med att grundläggande rättigheter står på spel. Reglerna om frister för väckande av talan utgör nämligen tvingande rätt och ska tillämpas av domstolen på ett sådant sätt att rättssäkerhet och likhet inför lagen säkerställs (dom av den 18 januari 2007 i mål C-229/05 P, PKK och KNK mot rådet, REG 2007, s. I-439, punkt 101).
- 51 Klaganden har anfört att varje gång en förfarandefrist överskridits avseende en talan mot ett beslut genom vilket höga böter påförts på grund av en överträdelse av konkurrensreglerna gäller följande. Till följd av rätten till en effektiv domstolsprövning och legalitetsprincipen krävs att unionsdomstolen gör en avvägning mellan å ena sidan längden på överskridandet och hur de mål som ligger bakom denna tidsfrist påverkas av detta överskridande, och å andra sidan, konsekvenserna för en sökande av att talan avvisas som för sent väckt.
- 52 En sådan undantagsregel från fall till fall skulle – om den skulle kunna tillämpas av unionsdomstolen trots det faktum, som erinrats om i punkt 50 i detta beslut, att bestämmelserna om talefrister utgör tvingande rätt – svårigen kunna förenas med de mål som eftersträvas med de unionsrättsliga bestämmelserna om talefrister, nämligen

att tillgodose kravet på rättssäkerhet och nödvändigheten av att undvika särbehandling och godtycke i rättskipningen.

- 53 Utan att det är nödvändigt att undersöka huruvida sådana böter som påförts klaganden genom det omtvistade beslutet är av straffrättslig karaktär i den mening som avses i artikel 6.2 i Europakonventionen, kan under alla förhållanden konstateras att rätten till tillträde till en domstol, i vilken rätten till domstolsprövning utgör en särskild del, inte är absolut. Vissa underförstådda begränsningar är tillåtna, bland annat vad gäller villkoren för att en talan ska prövas i sak. Det ligger i denna rätts själva natur att den måste regleras av staten, vilken i detta sammanhang har ett visst utrymme för skönsmässig bedömning. Dessa begränsningar får inte hindra den enskildes rätt till en domstolsprövning på sådant sätt eller i sådan omfattning att dennes rätt till tillträde till en domstol rent faktiskt åsidosätts. Slutligen ska dessa bestämmelser åsyfta ett legitimt mål, och vidtagna åtgärder ska stå i rimlig proportion till det eftersträlvade målet (Europadomstolens dom av den 28 oktober 1998 i målet Pérez de Rada Cavanilles mot Spanien, *Recueil des arrêts et décisions* 1998-VIII, § 44).
- 54 Domstolen konstaterar även att enskilda måste förvänta sig att bestämmelserna om talefrister ska tillämpas eftersom dessa syftar till att säkerställa en god rättstillämpning och särskilt till iakttagandet av rättssäkerhetsprincipen. Emellertid får dessa bestämmelser eller tillämpningen av dem inte hindra den enskilde från att göra gällande tillgängliga rättsmedel (se Europadomstolens dom i det ovannämnda målet Pérez de Rada Cavanilles mot Spanien, § 45).
- 55 Det kan emellertid inte hävdas att unionsbestämmelserna avseende förfarandefrister och deras tillämpning i detta fall har hindrat klaganden från att göra gällande det rättsmedel som fanns för att bestrida det omtvistade beslutet.

- 56 Även om den aktuella tidsfristen på två månader förvisso utgör en begränsning i rätten till domstolsprövning, är det uppenbart att denna begränsning inte medför att själva kärnan i denna rätt åsidosätts. Detta gäller inte minst eftersom, såsom redan har påpekats i punkt 45 i detta beslut, bestämmelserna avseende beräkningen av denna tidsfrist, såsom dem som är i fråga i förevarande mål, är klara och inte ger upphov till några speciella tolkningsvårigheter.
- 57 I detta sammanhang är även den omständigheten relevant att överskridandet av tidsfristen i detta fall endast beror på ett misstag som begåtts av klagandens ombud, vilket, såsom angetts i punkt 45 i detta beslut, inte kan anses utgöra ett sådant ursäktligt misstag som skulle kunna medföra att undantag kunde göras från bestämmelserna om tidsfrister.
- 58 Samma sak gäller den omständighet, som påpekats i punkt 41 i detta beslut, att undantag även får göras när tidsfristen har överskridits och oförutsebara omständigheter eller force majeure föreligger.
- 59 Förstainstansrätten gjorde således en riktigt bedömning i punkt 23 i det angripna beslutet när den fann att rätten till ett effektivt domstolsskydd har skyddats på ett lämpligt sätt genom möjligheten för klaganden att väcka talan mot den rättsakt som gått klaganden emot inom den tidsfrist som anges i artikel 230 EG och emedan denna rätt inte har påverkats av den strikta tillämpningen av gemenskapsbestämmelserna om förfarandefristerna. Förstainstansrätten gjorde sig således inte heller skyldig till en felaktig rättstillämpning när den i samma punkt fann att varken rätten till domstolsprövning eller proportionalitetsprincipen motiverade något undantag från tidsfristen mot bakgrund av de åberopade omständigheterna.
- 60 Av vad som ovan anförts följer att överklagandet ska ogillas eftersom det är ogrundat.

Rättegångskostnader

- ⁶¹ Enligt artikel 69.2 i domstolens rättegångsregler, som är tillämplig på mål om överklagande enligt artikel 118, ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att klaganden ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom klaganden har tappat målet, ska kommissionens yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (åttonde avdelningen) följande:

- 1) **Överklagandet ogillas.**

- 2) **Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.**

Underskrifter